

3.3 Prawidłowe przeniesienie działań i transfer wiedzy specjalistycznej możliwe są jedynie po jednoznacznym określeniu ram prawnych i zapewnieniu bezpieczeństwa prawnego.

3.4 Wniosek dotyczący rozporządzenia ma właśnie na celu utworzenie takich ram prawnych i zapewnienie bezpieczeństwa prawnego w odniesieniu do następujących zasadniczych kwestii:

- przejęcie działań Wspólnego Przedsiębiorstwa w czasie realizacji fazy rozwojowej przez Europejski Organ Nadzoru, do czego ten ostatni nie jest obecnie uprawniony;
- umożliwienie Europejskiemu Organowi Nadzoru rozwijania działalności badawczej;

— prawne uregulowanie kwestii własności systemu oraz aktywów materialnych i niematerialnych, którą należy przenieść na Europejski Organ Nadzoru.

3.5 Wniosek dotyczący rozporządzenia reguluje powyższe kwestie i należy wyrazić zadowolenie, że Rada opowiedziała się jednoznacznie za unikaniem wszelkiego podwajania struktur, co byłoby równie niepotrzebne, co kosztowne.

3.6 Dodatkowo, w kontekście ram prawnych niezwiązanych bezpośrednio z omawianym rozporządzeniem, Rada powinna zastanowić się nad kwestią odpowiedzialności międzynarodowej państw wprowadzających na orbitę satelity z konstelacji Galileo.

Bruksela, 26 października 2006 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie roamingu w publicznych sieciach telefonii komórkowej wewnątrz Wspólnoty oraz zmieniającego dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej

COM(2006) 382 wersja ostateczna — 2006/0133 (COD)

(2006/C 324/19)

Dnia 4 września 2006 r. Rada, działając na podstawie art. 95 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wspomnianej powyżej.

12 września 2006 r. Prezydium Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego powierzyło Sekcji ds. Transportu, Energii, Infrastruktury i Społeczeństwa Informacyjnego przeprowadzenie prac przygotowawczych w tej sprawie.

Mając na uwadze pilność prac, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny na 430. sesji plenarnej w dniu 26 października 2006 r. mianował Bernarda HERNÁNDEZA BATALLERA na sprawozdawcę generalnego i stosunkiem głosów 131 do 7 — 12 osób wstrzymało się od głosu, przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet podziela kryteria Komisji, która w obliczu wysokich kosztów roamingu międzynarodowego, ponoszonych przez użytkowników telefonów komórkowych, przedstawiła wniosek dotyczący rozporządzenia, proponując stworzenie ujednoczonej podstawy prawnej dla opracowania środków, które ułatwią urzeczywistnienie wewnętrznego rynku usług łączności elektronicznej i jednocześnie umieszczą obywateli w centrum polityki wspólnotowej.

1.2 Wniosek jest konieczny i trafny; zwiększa on poziom ochrony konsumentów, zwłaszcza zaś ich prawo dostępu do informacji dzięki środkom na rzecz większej przejrzystości.

Chroni także ich interesy ekonomiczne, ustanawiając mechanizm ograniczeń wysokości opłat za świadczenie usług roamingu dla połączeń głosowych wykonywanych między państwami członkowskimi zarówno na poziomie detalicznym, jak i hurtowym.

1.3 Komitet uważa, że w ramach przeglądu funkcjonowania rozporządzenia Komisja powinna oprzeć swoje dalsze propozycje na zasadach „dzwoniący płaci”, oraz iż ceny opłat za roaming muszą być zbliżone do cen stosowanych przez operatora krajowego za połączenia wewnątrz kraju (*home pricing principle*).

2. Wstęp

2.1 Zwiększająca się mobilność obywateli europejskich poza granicami ich krajów, a w szczególności wewnątrz UE, wzmogła potrzebę zapewnienia łączności telefonicznej za pomocą coraz bardziej rozpowszechnionych telefonów komórkowych. Pojęcie roamingu obejmuje w tym kontekście możliwość wykonywania i odbierania rozmów podczas pobytu za granicą, dzięki porozumieniu pomiędzy operatorami z różnych krajów.

2.1.1 Chodzi więc o usługi świadczone przez operatora sieci komórkowych jednego kraju (odwiedzana sieć) operatorowi sieci komórkowych w innym kraju (sieć bazowa). Rynek obejmuje, ogólnie rzecz biorąc, następujące usługi:

- usługi dostępu z sieci komórkowej, świadczone operatorom innego państwa członkowskiego lub kraju trzeciego;
- usługi wykonywania rozmów z sieci komórkowej, świadczone operatorom innego państwa członkowskiego lub kraju trzeciego;
- usługi przekazu danych z sieci komórkowej, świadczone operatorom wewnątrz państwa członkowskiego lub kraju trzeciego;
- usługi przekazu zarówno rozmów, jak i danych, świadczone operatorom sieci komórkowych wewnątrz państwa członkowskiego lub kraju trzeciego, z przeznaczeniem dla użytkowników sieci komórkowych lub stacjonarnych, krajowych lub zagranicznych.

2.1.2 Szacuje się, że prawie 150 mln obywateli europejskich korzysta już z tej usługi czy to ze względu na podróże w celach turystycznych, czy też, w około ¼ przypadków, w ramach działalności zawodowej.

2.2 Roaming niewątpliwie przynosi obywatelom wiele korzyści z punktu widzenia gospodarczego i społecznego; jest on jednak również przedmiotem ciągłej krytyki ze strony użytkowników, organizacji konsumenckich, organów regulacyjnych i polityków ze względu na opłaty, które znacznie przewyższają ceny rozmów krajowych. Uważa się także, że opłaty za roaming są mało przejrzyste dla ostatecznego odbiorcy. Nie można ich usprawiedliwić kosztami świadczenia usług; poza tym, różnią się one poważnie w zależności od kraju i operatora: ogólnie rzecz ujmując, opłaty oscylują między 0,20 EUR, które płaci użytkownik z Finlandii, dzwoniąc do swojego kraju ze Szwecji, a 13,05 EUR za rozmowę przeprowadzoną przez użytkownika z Malty przebywającego na Łotwie. Według różnych badań sektorowych, firmy telefoniczne zyskują co roku w całej Unii Europejskiej 8,5 mld EUR z tytułu tych usług, co stanowi 3-7 % ich obrotów (wielkość ta stale rośnie).

2.3 Zaniepokojenie Komisji wysokimi opłatami za roaming, nakładanymi na użytkowników telefonii komórkowej podróżujących po Europie, przejawiało się od końca ubiegłej dekady a jego wyrazem są następujące inicjatywy:

- W połowie 1999 r. Komisja postanowiła przeprowadzić badanie sektorowe dotyczące usług roamingu krajowego i międzynarodowego oraz wszczęła postępowania o naruszenie obowiązujących przepisów wobec niektórych operatorów sieci komórkowych w Wielkiej Brytanii i Niemczech.
- Po utworzeniu w 2002 r. ram regulacyjnych łączności elektronicznej⁽¹⁾, zalecenie Komisji z dnia 11 lutego 2003 r.⁽²⁾ w sprawie właściwych rynków produktów i usług sektora łączności elektronicznej uwzględniło krajowy rynek hurtowy dla roamingu międzynarodowego w publicznych sieciach telefonii komórkowej wśród odpowiednich usług do celów regulacji *ex-ante*.
- W maju 2005 r. Europejska Grupa Regulatorów (EGR)⁽³⁾ odnotowała, że stawki detaliczne są bardzo wysokie bez wyraźnego uzasadnienia, że wydaje się to być wynikiem zarówno wysokich stawek hurtowych pobieranych przez operatora zagranicznej sieci przyjmującej, jak i — w wielu wypadkach — wynikiem wysokich narzutów detalicznych nakładanych przez operatora sieci macierzystej klienta, że obniżki stawek hurtowych często nie znajdują przełożenia na poziom klienta detalicznego, oraz iż konsumenci często nie mają dostępu do przejrzystych informacji o wysokości opłat roamingowych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE z 7 marca w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej: „Dyrektywa ramowa” (DzU L 108 z 24.4.2002, s. 33). W tym samym czasie przyjęte zostały również: dyrektywa 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń: dyrektywa o dostępie (DzU L 108 z 24.4.2002, s. 7); dyrektywa 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej: dyrektywa o zezwoleniach (DzU L 108 z 24.4.2002, s. 21) oraz dyrektywa 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników: dyrektywa o usłudze powszechnej (DzU L 108 z 24.4.2002, s. 51). Do wspomnianych wyżej dokumentów należy dodać dyrektywę 2002/58/WE z dnia 12 lipca 2002 r., w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze komunikacji elektronicznej (DzU L 201 z 1.7.2002, s. 37).

⁽²⁾ Zalecenie Komisji z dnia 11 lutego 2003 r. w sprawie właściwych rynków produktów i usług sektora łączności elektronicznej podlegających regulacji *ex ante* zgodnie z dyrektywą 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej — C(2003) 497, DzU L 114 z 8.5.2003, s. 45 Wskazano na 18 rynków, które zostały wyznaczone zgodnie z wytycznymi normy wspólnotowej.

⁽³⁾ Patrz decyzja 2002/627/WE Komisji Europejskiej z dnia 29 lipca 2002 r. ustanawiająca Europejską Grupę Regulatorów sieci i usług łączności elektronicznej (DzU L 200 z 30.7.2002, s. 38), zmieniona decyzją 2004/641/WE Komisji Europejskiej z dnia 14 września 2004 r. (DzU L 293 z 16.9.2004, s. 30).

- W październiku 2005 r. Komisja zwróciła uwagę na problem wysokich opłat za roaming międzynarodowy oraz na brak przejrzystości stawek, uruchamiając internetowy serwis informacyjny dla konsumentów, w którym nie tylko udowodniono, że opłaty są w wielu wypadkach wyraźnie wygórowane, lecz także wykazano trudne do uzasadnienia różnicowanie stawek stosowanych w różnych państwach Wspólnoty w odniesieniu do połączeń o takich samych cechach.
- Parlament Europejski w rezolucji z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie europejskich przepisów regulacyjnych i rynków łączności elektronicznej w 2004 r. ⁽⁴⁾ z zadowoleniem odniósł się do inicjatywy Komisji w sprawie przejrzystości sektora roamingu międzynarodowego oraz zaapelował do Komisji o podjęcie nowych inicjatyw w celu obniżenia wysokich kosztów transgranicznego ruchu telefonii komórkowej.
- W grudniu 2005 r. Europejska Grupa Regulatorów zwróciła uwagę Komisji Europejskiej na fakt, że środki podejmowane przez krajowe organy regulacyjne nie rozwiążą problemu wysokich cen oraz wskazała na fakt, że roaming stanowi wyjątkowy przypadek szkody doznawanej przez konsumentów i proste zastosowanie wspomnianych ram regulacyjnych nie rozwiąże tego problemu.
- W marcu 2006 r. Rada Europejska stwierdziła, że obniżenie opłat za roaming odgrywa istotną rolę dla kwestii konkurencyjności oraz zauważyła w tym kontekście, że prowadzenie na szczeblu europejskim oraz krajowym ukierunkowanej, skutecznej i zintegrowanej polityki w dziedzinie teleinformatyki ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów wzrostu gospodarczego i wydajności pracy, nakreślonych w odnowionej strategii lizbońskiej ⁽⁵⁾.

2.4 Pomimo jasno sprecyzowanej krytyki, pomimo inicjatyw instytucji europejskich, środków przedsięwziętych przez niektóre państwa członkowskie, a nawet redukcji opłat ze strony niektórych operatorów, nie udało się do tej pory podjąć skutecznych i natychmiastowych kroków w kierunku zapewnienia znaczącej i ujednoliconej obniżki cen roamingu w UE.

2.5 Po przeanalizowaniu wielorakich opcji regulacyjnych oraz ich następstw, Komisja przedstawiła 12 lipca 2006 r. wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie roamingu w publicznych sieciach telefonii komórkowej wewnątrz Wspólnoty. Jego celem jest zmniejszenie opłat, których mogą żądać od siebie wzajemnie operatorzy za obsługiwane rozmowy wykonywanych z telefonów komórkowych, jak również opłat, które ponosi użytkownik za wykonywanie i przyjmowanie rozmów poza swoim krajem, lecz wewnątrz Unii Europejskiej. Rozporządzenie to zmieni obowiązujące ramy regulacyjne w dziedzinie łączności elektronicznej, ustanowione dyrektywą 2002/21/WE.

⁽⁴⁾ Rezolucja PE 2005/2052 (INI).

⁽⁵⁾ Komunikat na wiosenny szczyt Rady Europejskiej — Wspólne działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia — Nowy początek strategii lizbońskiej, COM(2005) 24 z 2.2.2005 oraz Konkluzje Prezydencji Rady Europejskiej z dn 22-23 marca 2005 r.

3. Wniosek Komisji

3.1 Komisja pragnie stworzyć, za pośrednictwem omawianego wniosku, ujednocioną, obiektywną, spójną i wyważoną podstawę prawną celem urzeczywistnienia wewnętrznego rynku usług łączności elektronicznej. Wniosek pozostaje w zgodzie z odnowioną strategią lizbońską na rzecz wspierania wzrostu gospodarczego i zatrudnienia poprzez zwiększanie konkurencyjności oraz z przyjętą przez Komisję inicjatywą i2010.

3.2 Ta podstawa prawna umożliwi ustanowienie maksymalnej wysokości stawek za minutę połączenia, stosowanych przez operatorów naziemnych sieci komórkowych we Wspólnocie za świadczenie usług roamingu dla połączeń głosowych pomiędzy państwami członkowskimi, zarówno w odniesieniu do opłat hurtowych pomiędzy operatorami sieci, jak i opłat detalicznych stosowanych przez operatora macierzystego. Maksymalne wysokości stawek będą musiały uwzględnić różnorodne elementy składające się realizację połączenia w roamingu międzynarodowym (w tym koszty ogólne, sygnalizację, inicjowanie, tranzyt i zakończenie połączenia), a także różnice kosztów świadczenia usług.

3.3 W ramach zasady europejskiego rynku wewnętrznego wniosek Komisji zmierza w kierunku zagwarantowania wysokiego poziomu ochrony użytkowników publicznych sieci telefonii komórkowej przemieszczających się wewnątrz Wspólnoty, przy jednoczesnym zachowaniu zasad konkurencji między operatorami, pozwalając im na różnicowanie oferty i dostosowywanie struktur cenowych do warunków rynkowych oraz preferencji konsumentów.

3.4 W odniesieniu do taryf, ograniczenia wysokości opłat przedstawiają się następująco:

- Opłaty hurtowe za połączenia z abonentami w obrębie kraju odwiedzanego nie mogą przekroczyć dwukrotności wspólnotowej średniej stawki za zakończenie połączenia w sieci komórkowej określonej dla operatorów o znaczącej pozycji rynkowej. Średnia stawka za zakończenie połączenia w sieci komórkowej stanowi wiarygodny punkt odniesienia, ponieważ stawki tego rodzaju są już przedmiotem nadzoru regulacyjnego, zgodnie z ramami regulacyjnymi łączności elektronicznej z 2002 r., powinny być zatem ustalane na podstawie kosztów.
- Jeśli chodzi o połączenia z kraju odwiedzanego do kraju ojczystego lub do kraju trzeciego w ramach Wspólnoty, opłata nie może przekroczyć trzykrotności wspomnianej wyżej stawki.
- Na poziomie detalicznym, pułap dla tych samych kategorii połączeń w roamingu ustala się na poziomie 130 % maksymalnej wysokości opłaty hurtowej bez podatku VAT, lecz z uwzględnieniem wszelkich składników stałych, związanych z realizowaniem połączeń w roamingu regulowanym, takich jak np. opłaty za zainicjowanie połączenia czy opłaty aktywacyjne. Przewidziane ograniczenia maksymalnej wysokości opłat detalicznych za wykonywanie połączeń w roamingu regulowanym uprawomocnią się po upływie sześciu miesięcy od wejścia w życie wniosku, tak aby operatorzy mieli czas na przeprowadzenie koniecznych dostosowań.

— Wniosek przewiduje również pułap w wysokości 130 % średniej stawki za zakończenie połączenia w sieci komórkowej dla opłat pobieranych od klientów za odbieranie połączeń w państwie członkowskim, które nie jest ich krajem ojczystym, z wyłączeniem podatku VAT, lecz z uwzględnieniem wszelkich składników stałych, związanych z realizowaniem połączeń w roamingu regulowanym, takich jak np. opłaty za zainicjowanie połączenia czy opłaty aktywacyjne.

3.5 Wniosek ma na celu poprawienie przejrzystości opłat, zobowiązując operatorów telefonii komórkowej do udzielania, na życzenie klientów korzystających z usług roamingu, zindywidualizowanych informacji o wysokości detalicznych opłat roamingowych. Informacja ta musi być nieodpłatna a klient może zdecydować, czy pragnie ją otrzymać w formie wiadomości tekstowej czy też w formie ustnej, podczas rozmowy przez telefon komórkowy. Operatorzy mają także obowiązek udzielania informacji o wysokości stawek roamingowych przy zawieraniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, okresowo oraz w przypadku nastąpienia istotnych zmian.

3.6 Aby zapewnić wszystkim użytkownikom telefonii komórkowej korzyści płynące z przepisów rozporządzenia, określone w nim wymagania dotyczące wysokości stawek powinny mieć zastosowanie niezależnie od faktu, czy klient korzystający z roamingu korzysta u operatora macierzystego z usługi na zasadzie przedpłaty (pre-paid), czy z usługi abonamentowej

3.7 Wniosek nadaje krajowym organom regulacyjnym prawo egzekwowania przestrzegania przepisów, stosownie do ich roli określonej we wspólnotowych ramach regulacyjnych łączności elektronicznej. Krajowe organy regulacyjne mają za zadanie informować o średniej stawce za zakończenie połączenia w sieci komórkowej, która będzie okresowo publikowana przez Komisję. Powierza im się także zadanie śledzenia zmian wysokości opłat detalicznych i hurtowych za świadczenie usług łączności głosowej i transmisji danych, w tym usług przesyłania wiadomości tekstowych (SMS) i wiadomości multimedialnych (MMS), użytkownikom telefonii komórkowej korzystającym z roamingu na terytorium Wspólnoty, a w szczególności użytkownikom w regionach peryferyjnych. Ma to na celu zarówno ocenę rentowności i zwrotu kosztów dla operatorów, jak i nałożenie sankcji w wypadku naruszenia przepisów rozporządzenia.

3.8 Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedurę dla wprowadzania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁶⁾. Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące. Komisję wspomagać będzie Komitet ds. Łączności, powołany zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 2002/21/WE.

3.9 Wniosek przewiduje przegląd rozporządzenia po upływie dwóch lat. Oznacza to, że jeżeli w tym czasie rozwój sytuacji rynkowej wykaże, iż rozporządzenie nie jest już potrzebne, Komisja rozważy wystąpienie z wnioskiem o jego uchylenie, zgodnie z zasadami lepszej regulacji.

(⁶) DzU L 184 z 17.7.1999, s. 23.

4. Uwagi ogólne

4.1 Komitet z zadowoleniem przyjmuje wysiłek Komisji na rzecz stworzenia podstawy prawnej, która umożliwi przedsięwzięcie środków zmierzających w kierunku obniżenia opłat za usługi roamingu w telefonii komórkowej na terenie Europy. Należy pamiętać, iż Komisja przewiduje obniżkę stawek za roaming do 70 %, co zaoszczędzi konsumentom około 5 mld EUR.

4.1.1 Komitet jest zdania, że zaproponowane środki niosą ze sobą wysoki poziom ochrony konsumentów, dbając o ich interesy finansowe dzięki obniżeniu kosztów roamingu oraz zwiększając przejrzystość opłat dzięki zapewnieniu użytkownikom dostępu do informacji; dlatego też podziela kryteria, które doprowadziły Komisję do przedstawienia omawianego wniosku oraz wspiera sam wniosek.

4.2 Komitet ma również świadomość trudności osiągnięcia konsensusu co do obniżania cen roamingu, mając na względzie zastrzeżenia niektórych władz regulacyjnych i samych operatorów. Ogólnie mówiąc, krytykuje się następujące kwestie: inicjatywa Komisji idzie za daleko, jeśli chodzi o środki regulacyjne; nie przeprowadzono wystarczających konsultacji z zainteresowanymi stronami; jej wdrażanie ma nastąpić natychmiast i w krótkim terminie, co nie daje przedsiębiorstwom możliwości dostosowania się; należało dać operatorom możliwość samoregulacji; środki powinny być objąć jedynie ceny detaliczne, nie zaś hurtowe; inicjatywa może mieć negatywne skutki zwłaszcza dla operatorów w krajach turystycznych; może mieć też niepożądany efekt zwiększenia cen innych usług telekomunikacyjnych, zagrażając przyszłym inwestycjom na rzecz rozbudowy łączności elektronicznej (3-G, szerokie pasma itp.).

4.3 Należy przy tym podkreślić, że zyski operatorów telefonii komórkowej są tak wysokie, że obniżka stawek za roaming nie zagrozi ich rentowności, co potwierdzają zresztą badania sektorowe samych usługodawców.

4.3.1 Jeśli chodzi o stosowną metodę regulacji, i uwzględniając wysiłek, który włożyli niektórzy operatorzy w obniżkę stawek za roaming, doświadczenie ukazuje, że inicjatywy te nie gwarantują rozwiązania problemu w odpowiednim tempie ani przy właściwym stopniu ujednolicenia.

4.3.2 Komitet uważa, że przyjęcie rozporządzenia jest konieczne, gdyż może być ono zastosowane bezpośrednio przez państwa członkowskie, co stanowi korzystniejsze rozwiązanie niż zwyczajna samoregulacja rynku czy przyjmowanie środków przez same państwa członkowskie, mając na uwadze transnarodowy charakter roamingu. Jest to problem wykraczający poza granice państw, w którym krajowe władze regulacyjne nie są w stanie sobie same poradzić.

4.4 Z drugiej strony, możliwość stworzenia w przyszłości operatorów wirtualnych wskazuje na niebezpieczeństwo podejmowania różnych decyzji dla poszczególnych regionów UE, gdyż mogłoby to zagrozić ogólnemu rozwojowi łączności elektronicznej na całym terytorium europejskim.

4.5 W nawiązaniu do powyższych rozważań, Komitet ubolewa, iż środki zaproponowane przez Komisję celem obniżenia nadmiernych stawek za roaming okazały się ostatecznie skromniejsze od oczekiwań użytkowników, a nawet od pierwotnych środków przewidzianych przez samą Komisję.

4.6 Komitet jest zdania, że celem, do którego należy zmierzać, jest wyeliminowanie różnic stawek za roaming pomiędzy państwami członkowskimi, bez narażania konkurencyjności ofert poszczególnych operatorów. Klienci powinni płacić tę samą cenę co w kraju macierzystym, bez względu na to, gdzie się znajdują (zasada *home pricing principle*). Pomimo obniżki stawek, omawiany wniosek nie zapewnia zrównania cen krajowych z opłatami za roaming.

4.7 Jeśli chodzi o stawki roamingowe za połączenia przychodzące, wniosek ustanawia pułapy opłat, lecz nie proponuje ich zniesienia, o co od dłuższego czasu wnoszą przedsiębiorstwa i konsumenci, i co na samym początku planowała uczynić Komisja. Komitet uważa za wskazane zastosowanie zasady „dzwoniący płaci” (*calling party pays*), która jest znacznie sprawliwsza.

4.8 EKES ubolewa, iż Komisja nie oszacowała społecznych skutków przyjęcia proponowanego środka dla zatrudnienia, oraz ma nadzieję, że jego wdrożenie nie przyniesie spadku zatrudnienia ani pogorszenia się warunków pracy w sektorze, a wręcz przeciwnie, uda się utrzymać oczekiwania stworzone przez europejską agendę społeczną⁽⁷⁾.

4.8.1 Komitet sądzi, że okres sześciu miesięcy dla wejścia w życie obniżki stawek detalicznych, tj. opłat ponoszonych przez ostatecznego konsumenta, jest zbyt długi i stąd też, mając na

względzie łatwość adaptacji operatorów do nowej sytuacji, należałoby go zmniejszyć.

4.8.2 Jednakże dobrze by było, gdyby wniosek dotyczący rozporządzenia przewidywał istnienie w okresie sześciu miesięcy środków przejściowych, mających na celu zlikwidowanie nierówności, które mogłoby spowodować wdrożenie rozporządzenia dla niektórych operatorów, zwłaszcza z nowych państw członkowskich. Oczywiście konsumenci z tychże państw nie mogą zostać w żaden sposób poszkodowani wprowadzeniem takiego okresu przejściowego.

4.9 Komitet ma nadzieję, że wdrożenie rozporządzenia nie spowoduje dostosowania opłat za telefony komórkowe, tj., iż niektórzy operatorzy, pod pewnymi warunkami, nie będą usiłować pokryć poniesionych kosztów za pomocą podwyższenia cen za inne usługi. Dlatego też należy czuwać nad tym, aby mechanizmy ustalania stawek hurtowych i detalicznych obejmowały wszystkie koszty usług.

4.9.1 Jednakże w obliczu tak dynamicznego rynku, jak usługi łączności elektronicznej, Komitet popiera propozycję Komisji przeglądu funkcjonowania rozporządzenia najpóźniej dwa lata po jego wejściu w życie, przy czym w odnośnym sprawozdaniu konieczne będzie uzasadnienie dalszych regulacji lub zniesienia rozporządzenia, biorąc pod uwagę rozwój rynku oraz sytuację w dziedzinie konkurencyjności.

4.9.2 W ramach przeglądu funkcjonowania rozporządzenia należy również oszacować jego wpływ na zatrudnienie i warunki pracy oraz na inwestycje operatorów, tak aby wyciągnąć właściwe wnioski.

4.10 Z drugiej strony, Komitet uważa, iż należy wykorzystać przyjęcie nowych ram regulacyjnych w celu rozwiązania innych problemów niż nadmiernie wysokie ceny za roaming, jak np. równie droga usługa aktywacji roamingu w przypadku obszarów granicznych państw UE.

Bruksela, 26 października 2006 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS

⁽⁷⁾ COM(2005) 33 końcowy, komunikat Komisji w sprawie agendy społecznej.